

MISKOLCI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
Az ügy száma. <i>10.K.27.537/2015</i>	
Érkezett: 2016 DEC. 12	
Id.: <i>3</i>	Mell.: <i>3</i> db + <i>hivatal</i>
Érk. módja: postán / gyűjtőládába / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítéssel / hivatali kapun /	
Érkezett: 2016 DEC 20. tárgy: <i>Alkotmányjogi panasz</i>	
Példány: <i>2</i> Kezelőiroda: <i>Misk. Közig. Mü. B, 10.K.27.537/2015/29.</i>	
Melléklet: <i>6</i>	

DR. NOVÁK PÉTER ÜGYVÉD IRODÁJA
 Dr. Biczó László ügyvéd
 ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: IV/2058-0 / 2016

Érkezett: 2016 DEC 20.

Példány: *2*

Melléklet: *6*

tárgy: *Alkotmányjogi panasz*

Abtv. 27. § a) -

Üsz: Kúria, Kfv.III. 37.841/2016.

Misk. Közig. Mü. B, 10.K.27.537/2015/29.

A dr. Novák Péter (3300 Eger, Törvényház út 9.) ügyvéd irodája, ügyintéző: dr. Biczó László (1066. Budapest, Desszweffv. 37.) ügyvéd által képviselt [redacted] ([redacted] szám alatti lakos) felperesnek dr. Szabó Klára fősztályvezető által képviselt Nógrád Megyei Kormányhivatal (3100 Salgótarján, Rákóczi út 36. szám alatti székhelyű) I. rendű és a Völgyesi Ügyvédi Iroda (1026 Budapest, Pasaréti út 25. A épület I/1. szám alatti székhelyű, ügyintéző: [redacted] ügyvéd által képviselt [redacted] ([redacted] szám alatti lakos) felperes ellen kisajátítási kártalanítás ügyben a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.537/2015/29. szám alatt 2016. május 30. napján hozott ítéletével, és a Kúria felülvizsgálat tárgyában Kfv.III.37.841/2016/2. szám alatt, 2016. október 11. napján kelt, és 2011. november 07. napján átvett, hivatalból elutasító felülvizsgálati indítvánnyal szemben, a jogorvoslati lehetőségek teljes kimerítése után az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő. A hivatkozott ügyben eljáró bírói döntések ellentétesek az Alaptörvénnyel, ennek alapján:

(I.) Elsődlegesen indítványozom, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése a) b) pontjai alapján az Alkotmánybíróság mondja ki, hogy az 1952. évi III. tv. (Pp.) 340/A. § (2) bekezdés c) pontja alaptörvény-ellenes, az Alaptörvény XV. Cikk (2) bekezdésével /hátrányos megkülönböztetés tilalma/, továbbá a XXVIII. Cikk (1) (7) bekezdésével /tisztességes eljárás; jogorvoslatihoz való jog/ ellentétes, ezért azt semmisítse meg, erre figyelemmel a Kúria Kfv.III.37.841/2016/2. szám alatti végzését helyezze hatályon kívül, és kötelezze a Kúriát a felülvizsgálat lefolytatására.

(II.) Másodlagosan Indítványozom, hogy az Abtv. 27. § a) b) pontjai alapján az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.537/2015/29. szám alatt 2016. május 30. napján hozott ítélete, mint az ügy érdemében hozott bírói döntés, továbbá a Kúria felülvizsgálat tárgyában Kfv.III.37.841/2016/2. szám alatt hozott határozata, mint bírósági eljárást befejező egyéb döntés, alaptörvény-ellenes, az az Alaptörvény XXVIII. fejezet (1) bekezdésében rögzített *tisztességes eljáráshoz való jogot*, az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait sérti. Ebből fakadóan a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.537/2015/29. szám alatt 2016. május 30. napján hozott ítéletét, - a Kúria Kfv.III.37.841/2016/2. szám alatti határozatára is kiterjedő hatállyal - helyezze hatályon kívül, és utasítsa a bíróságot új eljárás lefolytatására, és új határozat meghozatalára az ügyben eljáró bíróságot.

Indítványozom, hogy a T. Alkotmánybíróság szerezzé be az ügy alap és rendkívüli jogorvoslatra vonatkozó iratait, az indítvány ezekre ennek okán utal.

Indokolás

Indítványozom, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a nem sérelmezett körben, a tényállást, kereseti kérelmet és jogcímet a Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.537/2015/29. szám alatt 2016. május 30. napján hozott ítélete alapján, a védői felülvizsgálati indítványban kifejtettek

szerint az itt tett kiemelésekkel vegye alapul. Az ügyben született bírói döntések az alábbiak szerint ellentétesek az Alaptörvénnyel.

Ad.(I.) Abtv. 26. § (1) bekezdés

A Kúria hivatalból elutasította felperes felülvizsgálati indítványát, hivatkozva a 3/2013. (IX.23.) Kúriai véleménnyel értelmezett, Pp. 340/A.§ (2) bek. c) pontjára, miszerint nincs helye felülvizsgálatnak, ha a megállapított kártalanítás összege az egymillió Ft-ot nem haladja meg.

A felperes jelen ügyben a tulajdonától megfosztó kisajátításért teljes feltétlen és azonnali kártalanítás összegeként összesen 2.650.300.-Ft-ot igényelt, a bíróság ezzel szemben a bíróság 291.206.-Ft-ban határozta meg azt egyfokú, bármifajta jogorvoslatot nélkülöző eljárásában. A hivatkozott Pp. rendelkezés kimondja, hogy ha a megállapított kártalanítás összeg az egymillió Ft-ot nem haladja meg, felülvizsgálatnak nincs helye.

Az alaptörvény XXVIII. Cikk (7) bekezdése alapján, ***mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely jogát vagy jogos érdekét sérti.***

A fenti döntés a felperes indítványozó jogát, jogos érdekét nyilvánvalóan súlyosan sérti. Az alapul fekvő egyfokú bírósági eljárásban a felperes semminemű jogorvoslattal nem élhetett, jogorvoslattal élni nem tudott, ettől abszolút értelemben teljesen meg van fosztva. Mindezek alapján a döntés alaptörvény-ellenes, az ezt lehetővé tevő jogszabály alapvető jog lényeges tartalmát, súlyosan korlátozza, hiszen megfosztja az érintettet attól, hogy bármifajta jogorvoslattal éljen az olyan bírósági döntéssel szemben, amely jogát vagy jogos érdekét alapvetően és elsődlegesen sérti.

Ráadásul a jogsértést csak növeli, hogy minderre egy olyan eljárásban került sor, ahol a közigazgatási eljárásban a bírói kártalanítási eljáráshoz képest korábban még egy kedvezőbb értékmegállapítás szerepelt. Ez alapján tehát az indítványozó nemcsak hogy egyfokú jogorvoslati eljárásban kényszerült alaptörvényben rögzített jogait illetően korlátozást szenvedni, de ez az egyfokú, sok tekintetben önkényesnek tűnő, jogorvoslattal semmilyen formában abszolút nem támadható „érinthatetlen” határozat/ítélet hozta az eredeti közigazgatási eljárási szerepét illetően sokkal súlyosabb, méltánytalanabb helyzetbe a felet.

Az AB több nagyobb jelentőségű határozatában is foglalkozott korábban a jogorvoslati jog terjedelmével, alkotmányos értelmével, kimondva, hogy az nem abszolút korlátozhatatlan. A gyakorlatban azonban az is tételesen kimunkálásra került, hogy ez a korlátozhatóság alaptörvényben rögzített jog lényeges tartalmát nem korlátozhatja, nem szűkítheti (*ld. korábbi gyakorlat szerint 1949. évi XX.tv. 8. § (2) bek.*), annak lényegét nem üresítheti ki, nem teheti formálissá, tartalom nélkülivé a jogorvoslati jogot.

Jelen konkrét esetben a kisajátítási eljárás speciális mivoltjából fakadóan, - ahogyan az a rendszerváltozás tulajdonhoz való jog tartalmának, értelmének kibontásából elsődlegesen fakadt – tulajdon közérdekből is csak igen kivételes esetben, teljes feltétlen és azonnali kártalanítás mellett korlátozható (Ld. Alaptörvény XIII. Cikk. (2)). Ezzel összhangban nem lehet úgy értelmezni a kisajátításra vonatkozó bírói eljárást, hogy az a jogorvoslat lényegi tartalmát kiüresítse, azaz, hogy egyfokú bírói eljárássá redukálja azt.

Az alaptörvény-ellenesség jelen konkrét esetben három irányú (*ld.: I-A; I-B; I-C*), mindhárom külön-külön, önmagában is a Pp. 340/A. § (2) bek. c) pontjának megsernmisítését indokolja az alábbiak szerint.

(I. - A.)

A Pp. 340/A. § (2) bek. c) pontja - az azt értelmező Kúria 3/2013. (IX.23.) véleményével

különösen, – egyértelmű abban a kérdésben, hogy nincs helye felülvizsgálatnak ha a megállapított kártalanítás összege, az egymillió Ft-ot nem haladja meg. Ez azt jelenti, hogy az elsőfokú bíróság közigazgatási perben hozott határozata vonatkozásában sem rendes, sem rendkívüli jogorvoslat (ez alatt itt a felülvizsgálatot érve) nem áll rendelkezésre a sérelmet szenvedett, tulajdonától elvont, igényt érvényesítő fél számára.

Létezik olyan álláspont, amely azt hangsúlyozza, hogy a kártalanítási ügyekben, közigazgatási ügyszakban eljáró bíróság maga is egyfajta jogorvoslati fórum, amely a közigazgatási hatóság (jelen esetben Kormányhivatal) döntését vizsgálja felül, ahhoz biztosít jogorvoslatot, s mivel ez már maga is jogorvoslat, ezért nem alkotmányellenes, ha további jogorvoslat adott esetben nem áll rendelkezésre. Ezen interpretáció két okból nem foghat helyt. Egyrésze az Alaptörvény szövegének értelmezéséből kiindulva nem adódik kiterjesztő értelmezés. Erre figyelemmel pedig látni kell, hogy a közigazgatási ügyekben, kisajátítás tárgyában eljáró bíróság egyfokon ítélkezve az Alaptörvénybeli értelmezés szerinti „bírósági” döntést hoz az ügy érdemében, azaz vele szemben valamely formátumú jogorvoslat biztosítása nem mellőzhető ez alapján. Értelemszerűen ez csak arra az esetre vonatkozhat, ha a bírósági döntésben testet öltő határozat nem épp bírósági határozattal szembeni jogorvoslati határozat. Hiszen utóbbi típusok, (másodfok, felülvizsgálat, stb.) már nem értelmezhetőek úgy, mint igény kérdésében hozott primer azt elbíráló bírósági(!) döntések. Ellenben a tárgybéli bírói döntés ilyenek minősül.

Mindebből kiindulva, minekutána az Alaptörvény nem enged kivételt – *illetve utalva a korábbi Alkotmány alapján (1949. évi XX. tv. 8. § (2) bek.) kimunkált AB gyakorlatra, miszerint alkotmányos jog lényegi tartalma nem korlátozható* – ebből az következik, hogy ha a közigazgatási bíróság első fokon, egyfokon jár el és primer módon egyedüli bírói fórumként dönt a kisajátításról, akkor ott valamifajta jogorvoslatot e fölé a jogalkotónak biztosítania kell. Ez persze nem kell, hogy szükségképpen fellebbezést, rendes jogorvoslatot jelentsen, hisz a jogorvoslathoz való jog a töretlen AB gyakorlat alapján nem korlátozhatóan, nem abszolút jog, mindazonáltal valamifajta jogorvoslatnak (nevezetesen akár rendkívüli jogorvoslatnak, akár felülvizsgálatnak), még hozzá hatékony jogorvoslatnak lennie kell. Ahogy egyébiránt az 1 millió Ft fölött megállapított kártalanítások esetében ez nem is kérdéses, hogy létezik, működik, fel sem merül, hogy ne volna ennek létjogosultsága.

Az Alaptörvény nem enged korlátozást a jogot, vagy jogos érdeket sértő „bírói” döntéssel szembeni jogorvoslat biztosítása kapcsán.

Nem mondja ki azt pl. „*kivéve, ha egymillió Ft alatt van a megállapított kártalanítási összeg*” összeg, sem olyat nem mond, hogy „*felhatalmazást kap a jogalkotó, hogy e vonatkozásban korlátozásokat vezessen be...*” stb. Holott jelen esetben a Pp., 340./A. § (2) bek. c) pontja tartalma alapján éppen hogy módosítja, derogálja, lerontja, az egyén jogainak súlyos sérelmét eredményezve az Alaptörvény vonatkozó a jogorvoslat biztosítását előíró rendelkezését erre való felhatalmazottság nélkül a Pp. Teszi ezt anélkül, hogy erre bármely ésszerű ok egyáltalán indokolhatná. (Utóbbi kapcsán gyakran említésre kerül a közbeszédben a Kúria leterheltsége, ez azonban nyilvánvalóan nem konkurálhat az egyén alapvető jogait védő Alkotmányos követelménnyel abszolút semmilyen formában.)

Kétségtelen, hogy a jogalkotó a rendszerváltozás után sajátos történelmi helyzetben teremtette meg (hozta vissza) a közigazgatási bírászkodás rendszerét, többször definiálva és újradefiniálva annak struktúráját. Ez azonban nem lehet hivatkozási pont az Alaptörvény és a nemzetközi jogi által is azonos tartalommal megkívánt jogorvoslatra vonatkozó kötelezettségek (Polgári Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya, Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata) lerontására. A sajátos hazai jogi helyzete a közigazgatási bírászkodásnak az egyén alaptörvénybeli jogai oldaláról nézve irreleváns. Anélkül, hogy ennek részleteibe bocsátkoznánk, azt mindenképp szükséges kiemelni, hogy a közigazgatási bírászkodás igazságszolgáltatásban betöltött szerepe, alkotmányos helye, jelenleg is dinamikus mozgásban van. Ez alapján a jelen AB indítványban hozott döntés legyen az bármilyen tartalmú utóbb, annak kereteit mindenképp érinteni fogja, annak

értelmezésére így vagy úgy mindenképp kihatással lesz.

A közigazgatási határozat és bírósági határozat szempontjából az Alaptörvény XVIII. Cikk (7) bekezdése alapján összegzésként azt szükséges kiemelni, hogy minekutána az Alaptörvény egységként kezeli az igazságszolgáltatást („bírói döntés”) és kivételt nem enged, így nem lehet úgy tekinteni, hogy vannak bírói döntések amelyekkel szemben nem kell biztosítani jogorvoslatot, és csak minden más bírói döntéssel szemben igen. Ez alapján a Pp. hivatkozott rendelkezése önmagában Alaptörvény-ellenes, hisz a bírói úttal szemben bármifajta és mindenfajta jogorvoslattól fosztja meg a felet, ez alapján indítványozom, hogy az AB semmisítse meg azt, kimondva az Alaptörvényellenességet a kifejtettek szerint, s vonja le annak rendelkező részben rögzített jogkövetkezményeit.

(I.- B.)

A Pp. 340/A. § (2) bek. c) pont egymillió Ft megállapított kártalanítás alatt bírói felülvizsgálatot, mint (rendkívüli) jogorvoslattól megfosztó, azt kizáró rendelkezése ELLENTÉTBEN áll továbbá:

→ az Alaptörvény XV. Cikke (2) bekezdésével, Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek **bármely megkülönböztetés**, nevezetesen faj, szín, nem, nyelv, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

→ az Alaptörvény XXVIII. Cikke (7) bekezdésével, Mindenkinek joga van ahhoz, hogy **jogorvoslattal éljen** az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

A fenti rendelkezések egybevetésével jól látható, hogy a Pp. 340/A. § (2) bek. c) pont **diszkriminációt valósít meg** a fél vonatkozásában a bírói jogorvoslatot illetően azzal, hogy hátrányos megkülönböztetést teremt azon két homogén csoport között, akik körében (a) a kártalanítás egymillió Ft alatti összeg (csoport I, /CS.I./), illetve azok között, akiknél ez (b) egymillió Ft feletti összegben (csoport II, /CS.II./) kerül megállapításra.

A diszkrimináció az alapvető igazságérzet legősibb részét érinti, bárki számára nyilvánvaló, ha két azonos helyzetben lévő csoport között az ő oldalukról nézve bármely ésszerű ok nélkül törvény által szentesített különbségtétel jön létre az egyik javára, a másik hátrányára. – úgy ráadásul, hogy semmilyen szükségességi arányossági érv az egymillió Ft „alattiak” körében a jogfosztottságra nem hozható – az súlyosan igazságtalan a szó hétköznapi értelmében is. Jogi és különösen közjogi értelemben pedig diszkriminációt valósít meg. Az előző pontban említett Kúria esetleges leterheltsége példának okáért stb. soha nem kerülhet előtérbe az egyén oldaláról, az ő jogát, vagy jogos érdekét sértő, azzal szemben épp védelmet biztosítani hivatott garanciális rendelkezésekkel szemben.

Jelen esetben ráadásul a különbségtétel nemcsak önmagában alaptörvény-ellenes, de könnyen belátható módon az, az egymillió Ft fölötti megállapított kártalanítással érintettek, (ha úgy tejszik „gazdagabbak”) /CS.II./ számára hoz létre indokolatlan egyoldalú, semmilyen arányossági vagy szükségességi érveléssel nem magyarázható előnyt a „szegényebbek” azaz az egymillió Ft alattiak **hátrányára**, épp a legkiszolgáltatottabb vonatkozásban, s joghoz (jogorvoslat) való hozzáférést illetően.

A kártalanítással megállapított vagyoni helyzet (mint „egyéb helyzet”) terén, a jogorvoslat)hoz való, jelen esetben a rendkívüli jogorvoslat)hoz, a felülvizsgálathoz való hozzáférést illetően hoz létre a Pp. 340/A. § (2) bek. c) pontja alaptörvény-ellenes diszkriminációt, amelynek okán a szakasz AB általi megsemmisítése indokolt, ezúton erre teszek indítványt.

(I.-C.)

A Pp. 340/A. § (2) bek. c) pont egymillió Ft megállapított kártalanítás alatt bírói felülvizsgálatot, mint (rendkívüli) jogorvoslattól megfosztó, azt kizáró rendelkezése ELLENTETBEN áll továbbá:

→ az Alaptörvény XXVIII. Cikke (1) bekezdése alapján, mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A fenti (II.-A.; és II-B.) pontok gondolatmenetét bizonyos értelemben követve a Pp. 340/A. § (2) bek. c) pontja azért is Alaptörvény-ellenes, mivel a jogorvoslatot illetően fosztja meg a felet attól, hogy ő döntse el, kíván-e felülvizsgálattal élni, rendkívüli jogorvoslatot igénybe venni vagy sem, vállalva ennek teljes kockázatát. Ugyanis a szakasz akképpen rendelkezik, hogy ha a „megállapított” kártalanítási összeg nem éri el az egymillió Ft-ot, akkor nincs helye, ez pedig tökéletesen független a felperes/alperes fél szándékától, az érintett jogában sérelmet szenvedett féltől, érdekeitől.

A jogorvoslatra vonatkozó jogszabályi rendelkezések tipikusan akképpen rendezik a „felfolyamodás” jogorvoslati rendszerét, hogy abban fair módon mindig a fél legyen jogosult dönteni, vállalja-e a megnövekedett költség, illeték, stb. egyéb kockázatot, vagy sem, illetve, hogy a jogorvoslat igénybevétele önkéntes döntésén és annak megfelelő lehetőségén múljon. Ezzel jelen esetben az volna összhangban, - s így nem is volna Alaptörvény-ellenesnek tekinthető, - ha itt is a fél döntésén múlna, hogy él-e felülvizsgálattal vagy sem, azaz, hogy kiterjeszti-e egymillió Ft fölé az igényét vagy sem, illetve afelött tarja-e fenn, vagy nem azt. Erre figyelemmel ha úgy szólna a Pp. hivatkozott szakasza, hogy „ha a kereslempen igényelt kártalanítás összege az egymillió Ft-ot nem haladja meg”, akkor nincs helye felülvizsgáltnak. Ez logikus ésszerű, arányos korlátozásnak minősülne, ez sem Alaptörvény-ellenesnek, sem diszkriminatívnek nem volna tekinthető, csak hogy a hatályos jogszabály nem így rendelkezik.

A Pp. tárgybéli szakasza a tisztességes eljárás alaptörvénybeli rendelkezésével is ellentétes, hiszen nem tekinthető fairnak az az eljárás, ami a féltől független tényezőre bízta (bíró, szakértő, közig.hatóság stb.) a jogorvoslat igénybevételenek lehetőségét, vagy attól való elzárást. E bizonytalanság tisztességtelenséget hoz létre, a kiszolgáltatót fél helyzetébe hozza az érintettet. E tekintetben, hogy lesz-e joga jogorvoslatra vagy sem tőle független tényező dönt el, ez pedig tisztességtelen eljárást eredményez. A tisztességtelenség abban is testet ölt, hogy a másik felet indokolatlanul kedvezőbb helyzetbe hozza, s érdekeltté teszi abban, hogy a jogorvoslatra ne kerülhessen sor, azaz jelen esetben, hogy az összeg mindenképpen egymillió Ft alatt legyen. Mindenfajta egyéb hátsó szándék feltételezése nélkül, ennek pusztá ténye a fegyveregyenlőség/ügyfélegyenlőség ezen pusztá jogi helyzetei adódó aspektusa okán szükségképpen teremt tisztességtelen alaptörvény-ellenes jogi környezetet.

Kifejtettek aggályos mivoltját pedig csak még tovább növeli, s nem lehet almanni szó nélkül amellet, hogy absztrakt értelemben ezáltal a bíró is olyan helyzetbe kerül a jelenleg hatályos jogszabályi megoldás kapcsán, hogy neki is érdekévé válik, hogy az általa hozott határozat ne változzon (karrier, statisztika, szakmai hitel, stb.) fellebbviteli fórum (kúria, stb.) azt lehetőleg ne bolygassa. Ez által pedig jól tétten érhető módon az ügghöz való hozzáállásban ez megjelenhet, ami pedig épp a tisztességes eljárás alapvető szubsztanciális lényegét teszi tönkre.

A kifejtettek alapján a Pp. 340/A. § (2) bek. c) pontja alaptörvény-ellenes amiótt is, hogy a féltől független számára ellenérdekű diszkriminációtól teszi függővé a felülvizsgálathoz mint rendkívüli jogorvoslathoz való hozzáférést, ami a tisztességes eljárás elvébe ütközik, amelynek okán a szakasz AB általi megsemmisítése indokolt, ezúton erre tesztek indítványt.

*

Ad.(II.) Abtv. 27. § (1) bekezdés

A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.537/2015/29. szám alatt 2015. május 30. napján hozott ítélete alaptörvény-ellenes továbbá az alábbiak szerint, másodlagosan ennek megállapítására, és a jogkövetkezmények levonására, az ítélet hatályon kívül helyezésére, és új eljárás lefolytatására tesztek indítványt, mivel az ítélet, s ahhoz vezető bírósági tárgyalás az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében írt tisztességes eljárás elvét súlyosan sérti, a bírói döntés ezen alaptörvénybeli joggal ellentétesen került alkalmazásra az alábbiak szerint.

*

A Pp. 2. § (1) bekezdése alapján a bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1.§-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéshez való jogát érvényesítse. Az Alaptörvény XXVIII. Cikke (1) bekezdése alapján, mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. A Miskolci Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.27.537/2015/29. szám alatti ítélete és az alapul fekvő bírósági eljárás a tisztességes eljárás alaptörvény-beli követelményébe ütközik, azzal ellentétben az alább kifejtettek miatt.

→ (a) A bíróság a felperes új szakértő kirendelésére vonatkozó, az ellentmondások feloldása érdekében tett indítványát elutasította, ítéletében kinyilatkoztatta, hogy álláspontja szerint a szakvélemény egzak, világos, logikus, egyszerű, kellően megindokolt, az az ítélezés alapjául szolgál. Fentiekkel szemben, a per szakértő (██████████) véleménye hiányos, homályos, jogszabálysértő módon készült, az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdése szerinti a tisztességes eljárás általános elvél, - s ezzel összhangban itt kiemelendő módon a Pp. 2. § (1) bekezdését a per tisztességes lefolytatását is, - sérti, azzal, hogy a szakértő az ítélet szerint ismétlen ún. polihelyszini szemlét tartott 2016.02.10. napján, mivel az előző napon a rossz időjárási viszonyok miatt a helyszíni megtekintésére bejárására módja nem volt, ugyanakkor a pótszemléről a szakértő nem értesítette a felperest. A bíróság ítéletében kifejtette, hogy az értesítés eljárásjogi szabálysértésnek minősül (lt. 6.old (3) bek.). Ugyanakkor kifejtette azt is, hogy az álláspontja szerint a szakértői vélemény érdemére e szabálysértés nem hatott ki. Ezzel szemben a 31/2008 (XII.31.) IRM rendelet 4. § (1) bekezdése alapján az értesítés nem diszpozitív, hanem közens kötelezettséget ír elő a szakértő számára, ennek jogszabálysértő elmulasztása önmagában aggályossá teszi a szakvéleményt, annak szakszerű, tisztességes, átlátható, ellenőrizhető lefolyását, következésképpen a per tisztességes lefolytatását, illetve az ítélet tisztességes mivoltját is megkérdőjelezi (Pp. 2.§ (1) bek.). A bíróság elfelejti, hogy a polgári perben akinek felperesként a per tárgyát bizonyítani kötelessége, számára nem egy mellőzhető opció a helyszíni szemlén való részvétel, továbbá kérdés, észrevétel lehetősége. Ez valójában az egyik legfontosabb garanciális jelentőségű joga. Amennyiben ez hátrányára sérül, és azt sérelmezi, úgy súlyosan méltánytalan volna a szakértő jogszabálysértő mulasztását terhére róva a szabályt kiürésítve értelmezni. Amennyiben a szemléről értesítést még csak nem is kap a felperes, fenti jogaival élni sem tud, ettől a jogától a bíróság lényegében megfosztja.

→ (b) Fentiekén túl a helyszíni szemlén, „Szalay László mint értesítési szakértő” (?) perbe való jogellenes bevezetésére került sor, ő a szakvéleményben értesítési szakértőként került

feltüntetésre (Szv.4.old.(4) bek.), konzultációt végzett az alapszakértővel, úgy, hogy szakértői minőséggel semmilyen formában nem rendelkezik, nem szakértő. Bír személye, képzettsége, tisztsége, alperessel való viszonya, elfoglaltsága az ügyben fel nem tárt, ismeretlen. Téves jogi álláspontot tükröz és a Pp. 2. § (1) bekezdés szerinti tisztességes eljárás elvébe ütközik mellőzhető lehetőségnek tekinteni és ekképpen kezelni a felperes helyszíni szemlén való jelenlétének garanciális jogát, azaz az értesítés tudatos mellőzését. Ennek elmulasztása mindazonáltal az erdő ingatlan fa meghatározásaira és az ügy fent említett speciális személyi körülményeire is tekintettel önmagában a szakértő véleményre szükségképpen érdemben kihatott, lényeges jogszabálysértési tisztességtelen eljárást eredményezve. Felperesi többszörös indítvány ellenére nem derül ki a perben, hogy ki [REDACTED], aki ténytudóan a szakértői véleményben mint erdészeti szakértő került feltüntetésre, következetesen a szakértői véleményben szükségképpen közreműködött. Nem derül ki, hogy ő kicsoda, melyek az ő azonosítására alkalmas adatok, létező személy-e egyáltalán vagy sem, milyen kapcsolatban/szerződésben/megbízásban áll akár az alperes a [REDACTED] vel, elfogulatlanak tekinthető-e vagy sem? Kérdést ugyanis a „szakértőként bevonni” számára sem a bíróság sem a felek nem tették/nem tettek fel, ilyenre módot a bíróság nem biztosított.

→ (c) Az ügyben kizárt szakértő járt el [REDACTED] bevonásával. [REDACTED] Az internetről lekérdezhető módon az ügyben felmerül, hogy KIZÁRT szakértő vett részt az eljárásban, [REDACTED] személye és [REDACTED] őt a szakértői eljárásba bevonó eljárása okán. A [REDACTED] Zrt. rábízott vagyona körébe tartozik 100%-ban a II. r alperes [REDACTED] (7) ugyanúgy 100% a Jkk: [REDACTED] Zrt. Utóbbinak erdész végzettségű vezérigazgatója [REDACTED] Ez az erdész végzettségű személy vélhetőleg azonos a perbe jogellenesen bevonott [REDACTED] Ld. csatolt 1. sz., mellékletét. Fentiek alapján a Pp. 178. § (1) bekezdése szerint a perben KIZÁRT szakértő vett részt, hisz a II. r alperes érdekkörébe tartozik, a közös jogkezelő révén azonos a féllel együtt jogosított, kötelezett személy vett részt az eljárásban, az ilyen eljárás az Alaptörvény tisztességes eljárás követelményeibe ütközik. Azt, hogy ténylegesen azonos-e a két személy, illetve, hogy ki [REDACTED] egyáltalán, a bíróság tisztességtelen módon eljárva többszörös felperesi indítványra sem tárt fel. A Pp. 178. § (1) bekezdése alapján a bíróság hivatalból köteles vizsgálni, hogy az ügyben KIZÁRT szakértő ne vegyen részt, ezt a bíróság nem tette meg, emiatt az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sértette meg nem tisztességes eljárásával.

→ (d) A jogszabálysértő bírói eljárás a felperes által becsatolt BA-ÚB fényképfelvétel bíróság érdekkörében felmerült okból való hiányában hozott határozatot a tisztességes eljárás elvét szintén súlyosan sérti. A felperes ezáltal a kérdés, észrevétel lehetőségétől, a fair tisztességes eljárástól úgy került megfosztásra, hogy az általa KORÁBBAN BECSATOLT LÉNYEGES BIZONYÍTÉK A BÍRÓSÁG ÉRDEKKÖRÉBEN FELMERÜLT OK MIATT, általa elismerten NEM ÁLLT RENDELKEZÉSRE, az a szakértő elé tárt a tárgyaláson nem lehetett. Ennek ellenére a bíróság tisztességtelen eljárással e nélkül határozatot a felperes jogait súlyosan korlátozó ítéletet hozott. A bíróság 2018. május hó 30. napján megtartott tárgyalásán a felperes által igazoltan becsatolt BA-ÚB fényképfelvétel nem áll rendelkezésre a bíróság érdekkörében felmerült okból azt a felperes a szakértő elé kívánta tárt, az útta/nyomvonalal kapcsolatban kívánta kérdést feltenni, (20.orsz. Jkv. 6. old. (8) bek.), amit a bírói hiba miatt nem lehetett meg, erre módja lehetősége nem volt, ezen jogától a felperest a bíróság ésszerű ok nélkül megfosztotta. Ezt a bíróság biztosítani nem tudta, hivatkozása szerint azért, mert a felperes által becsatolt fényképek a díjmegállapító végzéssel szembeni fellebbezés mellékleteként fellebbezésre kerültek(?). Felperesi bizonyíték megléte nélkül tárgyalást tartani, és ami még lényegesebb módon jogszabálysértő, megalapozott ítéletet hozni nem lehet. Az ilyen eljárás a tisztességes eljárás elvét súlyosan sérti. Fentiek alapján megállapítható, hogy a bíróság, egy a felperesi érdekkörébe tartozó általa becsatolt, lényeges bizonyítékot távolított el az ügyiratból neki felróható módon, amely az útta/nyomvonal ítéte, az értékmeghatározási

kör miatt az ügy érdemére kiható lényeges kérdésben jelentőséggel bírt, azaz az ügy érdemét érintette, ennek következtében – bár ezt kimondatlanul indítványozta – ésszerű és jogszerű ok nélkül lett megfosztva a felperes a szakértő elé tárással való kérdés feltevésétől.

Ebből fakadóan a bíróság úgy hozott ítéletet, hogy az ügyben az ügy érdemét érintő és lényeges felperesi bizonyíték hiányzott.

A tárgyalás vezetése, az, hogy a bizonyítékok a tárgyaláson rendelkezésre álljanak a bíróság feladata, ennek elmulasztása olyan lényeges eljárási szabálysértést valósít meg, amely önmagában a Kúria általi hatályon kívül helyezést önmagában is indokolta volna amennyiben felülvizsgálat biztosított lett volna. Enélkül tisztességes tárgyalást (Alaptörvény XXVIII.Cikk. (1) : Pp. 2. §) tartani nem lehet. A leglényegesebb, hogy a bíróság a saját jogszabálysértést terhelte át a felperesre, úgy, hogy annak jogkövetkezményeit ő tartozik viselni. Ez a felfogás, nem csak a kontradiktórus per alapvető rendelkezéseit sérti, illetve ésszerűtlenül méltánytalan, és formailag is igazságtalan, hanem a Pp. 2. § (1) bekezdése szerinti tisztességes eljárás elvét súlyosan és alapvetően semmibe veszi.

A felperes az út/nyomvonalával kapcsolatban azért kívánt egyébiránt kérdést feltenni a felperes által készített és becsatolt fotók szakértő elé tárása által, mert azt akarta igazolni, hogy az ingatlanon a szakértő állításával ellentétben, miszerint az ingatlanon semminemű út nincs, azon beazonosítható út mégis jól kivehető az út pedig értéknövelő, kihatott volna a kártalanítás összegére. A kérdés feltevésre kerülhetett volna, természetesen a bíróság indokolással eltérhetett volna ennek elfogadásától, de még csak módot sem adott arra, hogy a felperes a saját bizonyítékát a szakértő elé tárja, kérdést tegyen fel neki, ezen eljárás alapvetően és súlyosan tisztességtelennek minősül.

A bírói hiba/mulasztás okán alapvető eljárási jogaitól – kérdés feltevésének joga – fosztotta meg a bíróság a felperest, s ennek ellenére kényszerített ki ebből fakadóan nyilvánvalóan megalapozatlan, a tisztességes eljárás alapvető elvébe ütköző ítéletet. Az út léte/nemléte, minősége/milyensége ennek értéknövelésére kiható minőségű nyilvánvalóan az ügy lényegét érinti, következésképpen ez szükségképpen az ügy érdemére kiható kérdésben került erre sor.

Fentiek a polgári per alapvető kontradiktórus jellegének lényegével összefüggésben megjelenő bírói diszkrepanciára engednek következtetni. A bíróság esélyt sem adott arra, hogy a felperes az általa rendelkezésre bocsátott bizonyíték révén kérdést felteszen fel a szakértőnek.

A fent megjelölt okok a bírói döntést alaptörvény-ellenessé teszik, erre figyelemmel a rendelkező részben kifejtett indítványt terjesztem elő. Ezúton nyilatkozom, hogy hozzájárulok kérelmem nyilvánosságra hozatalához. Az ügyben más eljárás (perújítás, jogorvoslat a törvényesség érdekében, felülvizsgálat stb.) nincs folyamatban.

Budapest, 2016. december hó 02. napján

[Redacted]
felperes, indítványozó
nevében és képviselőjében

dr. Biczó László
ügyvéd, felperes jogi képviselője